

Précis grammatical

LA DÉCLINAISON DES NOMS

Première déclinaison

Noms féminins			Noms masculins			
ή ημέρα : le jour			ή κεφαλή : la tête	ή θάλαττα : la mer	ό νεανίας : le jeune homme	ό πολίτης : le citoyen
Singular	N.	ή ημέρα	ή κεφαλή	ή θάλαττα	ό νεανίας	ό πολίτης
	V.	ήμέρα	κεφαλή	θάλαττα	νεανία	πολίτα
	A.	τήν ημέραν	τήν κεφαλήν	τήν θάλατταν	τόν νεανίαν	τόν πολίτην
	G.	τῆς ημέρας	τῆς κεφαλῆς	τῆς θαλάττης	τοῦ νεανίου	τοῦ πολίτου
	D.	τῇ ημέρᾳ	τῇ κεφαλῇ	τῇ θαλάττῃ	τῷ νεανίᾳ	τῷ πολίτῃ
Pluriel	N.	αἱ ἡμέραι	αἱ κεφαλαί	αἱ θάλατται	οἱ νεανία	οἱ πολῖται
	V.	ἡμέραι	κεφαλαί	θάλατται	νεανία	πολίται
	A.	τάς ἡμέρας	τάς κεφαλάς	τάς θαλάττας	τούς νεανίας	τούς πολίτας
	G.	τῶν ἡμερῶν	τῶν κεφαλῶν	τῶν θαλαττῶν	τῶν νεανιῶν	τῶν πολιτῶν
	D.	ταῖς ἡμέραις	ταῖς κεφαλαῖς	ταῖς θαλάτταις	τοῖς νεανίαις	τοῖς πολίταις
Duel	N. V. A.	τῶ ημέρα	τῶ κεφαλά	τῶ θαλάττα	τῶ νεανία	τῶ πολίτα
	G. D.	τοῖν ἡμέραιν	τοῖν κεφαλαῖν	τοῖν θαλάτταιν	τοῖν νεανίαιν	τοῖν πολίταιν

Deuxième déclinaison

Noms masculins ό λόγος : la parole, le compte, la raison			Noms neutres τὸ δῶρον : le don, le cadeau	
Singular			Singular	Pluriel
Singular	N.	ό λόγος	τὸ δῶρον	τὰ δῶρα
	V.	λόγε	δῶρον	δῶρα
	A.	τόν λόγον	τὸ δῶρον	τὰ δῶρα
	G.	τοῦ λόγου	τοῦ δῶρου	τῶν δῶρων
	D.	τῷ λόγῳ	τῷ δῶρῳ	τοῖς δῶροις
Duel	N. V. A.	τὸ λόγω	τὸ δῶρω	
	G. D.	τοῖν λόγοιν	τοῖν δῶροιν	

Troisième déclinaison

Noms masculins ou féminins					
		Radicaux en occlusives ὁ κόραξ (< κόρακ-ς) : le corbeau	Radicaux en liquides ὁ δαίμων: la divinité	Radicaux en ι ἡ πόλις : la cité	Radicaux en υ ὁ βασιλεύς : le roi
Singulier	N.	ὁ κόραξ	ὁ δαίμων	ἡ πόλις	ὁ βασιλεύς
	V.	κόραξ	δαίμων	πόλι	βασιλεῦ
	A.	τὸν κόρακα	τὸν δαίμονα	τὴν πόλιν	τὸν βασιλέα
	G.	τοῦ κόρακος	τοῦ δαίμονος	τῆς πόλεως	τοῦ βασιλέως
Pluriel	N.	οἱ κόρακες	οἱ δαίμονες	αἱ πόλεις	οἱ βασιλεῖς
	V.	κόρακες	δαίμονες	πόλεις	βασιλεῖς
	A.	τοὺς κόρακας	τοὺς δαίμονας	τὰς πόλεις	τοὺς βασιλέας
	G.	τῶν κοράκων	τῶν δαιμόνων	τῶν πόλεων	τῶν βασιλέων
Duel	N. V. A.	τὼ κόρακε	τὼ δαίμονε	τὼ πόλει	τὼ βασιλῆ
	G. D.	τοῖν κοράκων	τοῖν δαιμόνων	τοῖν πολέων	τοῖν βασιλέων

Noms neutres					
τὸ σῶμα : le corps			τὸ τεῖχος : le rempart (thème en -ες / -ος)		
		Singulier	Pluriel	Singulier	Pluriel
	N.	τὸ σῶμα	τὰ σώματα	τὸ τεῖχος	τὰ τεῖχη (< τεῖχσο-α)
	V.	σῶμα	σώματα	τεῖχος	τεῖχη (< τεῖχσο-α)
	A.	τὸ σῶμα	τὰ σώματα	τὸ τεῖχος	τὰ τεῖχη (< τεῖχσο-α)
	G.	τοῦ σώματος	τῶν σωμάτων	τοῦ τεῖχους (< τεῖχσο-ος)	τῶν τευχῶν (< τευχέσο-ων)
Duel	N. V. A.	τὼ σώματε		τὼ τεῖχει (< τεῖχσο-ε)	
	G. D.	τοῖν σωμάτων		τοῖν τευχῶν (< τευχέσο-ων)	

LA DÉCLINAISON DES ADJECTIFS

Première classe

- Ils se déclinent sur le modèle de la 1re et de la 2e déclinaisons.

δίκαιος, α, ον : « juste » → comparatif : δικαιο-τερος, δικαιο-τέρα, δικαιο-τερον ; superlatif : δικαιο-τατος, δικαιο-τάτη, δικαιο-τατον.

Deuxième classe

Ils ont le féminin identique au masculin et se déclinent sur le modèle de la 3e déclinaison :

- soit, pour les radicaux consonantiques en général, comme εὐδαίμων, ων, ον : « heureux » → comparatif : εὐδαιμον-έστερος, α, ον ; superlatif : εὐδαιμον-έστατος, η, ον ;
- soit, pour les thèmes en -ες, comme ἀληθής, ής, ές : « vrai » → comparatif : ἀληθέστερος, α, ον ; superlatif : ἀληθέστατος, η, ον.

Singulier			Pluriel	
Masculin et féminin		Neutre	Masculin et Féminin	Neutre
N.	ἀληθής : vrai	ἀληθές	ἀληθεῖς (< ἀληθέσ-ες)	ἀληθῆ (< ἀληθέσ-α)
V.	ἀληθές	ἀληθές	ἀληθεῖς (< ἀληθέσ-ες)	ἀληθῆ (< ἀληθέσ-α)
A.	ἀληθῆ (< ἀληθέσ-α)	ἀληθές	ἀληθεῖς (par analogie)	ἀληθῆ (< ἀληθέσ-α)
G.	ἀληθοῦς (< ἀληθέσ-ος)		ἀληθῶν (< ἀληθέσ-ων)	
D.	ἀληθεῖ (< ἀληθέσ-ι)		ἀληθέσι (< ἀληθέσ-σι)	
Duel	N. V. A.	ἀληθεῖ (< ἀληθέσ-ε)		
	G. D.	ἀληθοῖν (< ἀληθέσ-οιν)		

Troisième classe

Le masculin et le neutre se déclinent sur le modèle de la 3e déclinaison, le féminin sur celui de la 1re :

- soit, pour les thèmes en -υ / -εω, comme ἡδύς, ἡδεῖα, ἡδύ : « doux, agréable » → comparatif : ἡδίωv, ων, ον ; superlatif : ἡδιστος, η, ον
- soit, pour les thèmes en -ντ, comme πᾶς, πᾶσα, πᾶν : « tout ».

ἡδύς, ἡδεῖα, ἡδύ : doux, agréable (thème en -υ / -εω)				πᾶς, πᾶσα, πᾶν : tout (thème en -ντ)			
		Masculin	Féminin	Neutre	Masculin	Féminin	Neutre
Singulier	N.	ἡδύς	ἡδεῖα	ἡδύ	πᾶς	πᾶσα	πᾶν
	V.	ἡδύ	ἡδεῖα	ἡδύ			
	A.	ἡδύν	ἡδεῖαν	ἡδύ	πάντα	πᾶσαν	πᾶν
	G.	ἡδέος	ἡδείας	ἡδέος	παντός	πάσης	παντός
	D.	ἡδεῖ	ἡδεία	ἡδεῖ	παντί	πάση	παντί
Pluriel	N.	ἡδεῖς	ἡδεῖαι	ἡδέα	πάντες	πᾶσαι	πάντα
	V.	ἡδεῖς	ἡδεῖαι	ἡδέα	πάντες	πᾶσαι	πάντα
	A.	ἡδεῖς	ἡδείας	ἡδέα	πάντας	πάσας	πάντα
	G.	ἡδέων	ἡδειῶν	ἡδέων	πάντων	πασῶν	πάντων
	D.	ἡδέσι	ἡδείαις	ἡδέσι	πᾶσι	πάσαις	πᾶσι
Duel	N. V. A.	ἡδεῖ	ἡδεῖα	ἡδεῖ	πάντε	πᾶσα	πάντε
	G. D.	ἡδέοιν	ἡδείαιν	ἡδέοιν	πάντοι	πᾶσαι	πάντοι

Les adjectifs hors-classe

πολύς, πολλή, πολύ : nombreux				μέγας, μεγάλη, μέγα : grand			
		Masculin	Féminin	Neutre	Masculin	Féminin	Neutre
Singularier	N.	πολύς	πολλή	πολύ	μέγας	μεγάλη	μέγα
	V.	ἰνυσité	ἰνυσité	ἰνυσité	μεγάλε	μεγάλη	μέγα
	A.	πολύν	πολλήν	πολύ	μέγαν	μεγάλην	μέγα
	G.	πολλοῦ	πολλῆς	πολλοῦ	μεγάλου	μεγάλης	μεγάλου
	D.	πολλῶ	πολλῇ	πολλῶ	μεγάλῳ	μεγάλῃ	μεγάλῳ
REMARQUE : les pluriels se déclinent de manière régulière, sur le modèle de la 1 ^{re} et la 2 ^e déclinaisons. πολλοί, πολλαί, πολλά μεγάλοι, μεγάλαι, μεγάλα							

Les comparatifs et superlatifs irréguliers

Adjectif	Comparatif	Superlatif
ἀγαθός, ή, όν : bon, noble, brave	ἀμείνων : plus brave, plus noble βελτίων : meilleur, plus honnête κρείττων : plus puissant, supérieur	ἄριστος βέλτιστος κράτιστος
κακός, ή, όν : mauvais	χείρων : inférieur κακίων : plus mauvais	χείριστος κάκιστος
καλός, ή, όν : beau	καλλίων	κάλλιστος
μέγας, μεγάλη, μέγα : grand	μείζων	μέγιστος
μικρός, ά, όν (ou σμικρός) : petit	ἐλάττων μικρότερος	ἐλάχιστος μικρότατος
πολύς, πολλή, πολύ : nombreux	πλείων, πλείων, πλέον	πλεῖστος
ῥάδιος, α, ον : facile	ῥάων	ῥᾶστος
ταχύς, ταχεία, ταχύ : rapide	θάττων	τάχιστος
φίλος, η, ον : ami de, cher à	φιλότερος, φίλτερος	φίλτατος
REMARQUE : quelques adjectifs n'ont pas de comparatif et de superlatif attestés. On utilise alors les adverbes μάλλον (« plus ») et μάλιστα (« très, le plus ») devant l'adjectif. ἴλεως : favorable → comparatif : μάλλον ἴλεως ; superlatif : μάλιστα ἴλεως		

LA DÉCLINAISON DES PRONOMS-ADJECTIFS

Interrogatifs et indéfinis

τίς : qui? quel?					τις : quelqu'un, quelque				
Singulier		Pluriel			Singulier		Pluriel		
	M. et F.	N.	M. et F.	N.	M. et F.	N.	M. et F.	N.	
N.	τίς	τί	τίνες	τίνα	τις	τι	τινές	τινά ου ἄττα	
A.	τίνα	τί	τίνας	τίνα	τινά	τι	τινάς	τινά ου ἄττα	
G.	τίνος ου τοῦ		τίνων		τινός ου του		τινῶν		
D.	τίμι ου τῷ		τίσι(ν)		τιμί ου τῷ		τισί(ν)		

Relatifs

Le relatif simple ὅς, ἣ, ὅ : qui					Le relatif indéfini ὅστις, ἣτις, ὅ τι : celui qui, quiconque		
		Masculin	Féminin	Neutre	Masculin	Féminin	Neutre
Singulier	N.	ὅς	ἣ	ὅ	ὅστις	ἣτις	ὅ τι
	A.	ὃν	ἣν	ὃ	ὃντινα	ἣντινα	ὃ τι
	G.	οὗ	ἣς	οὗ	οὗτινος (ὄτου)	ἣστινος	οὗτινος (ὄτου)
	D.	ὃ	ἣ	ὃ	ὃτιμι (ὄτῳ)	ἣτιμι	ὃτιμι (ὄτῳ)
Pluriel	N.	οἳ	αἳ	ἃ	οἳτινες	αἳτινες	ἅτινα (ἄττα)
	A.	οὓς	ἅς	ἅ	οὓστινας	ἅστινας	ἅτινα (ἄττα)
	G.	ῶν	ῶν	ῶν	ῶντινων	ῶντινων	ῶντινων
	D.	οἷς	αἷς	οἷς	οἷστισι	αἷστισι	οἷστισι

REMARQUE : les formes en gras sont les formes utilisées en attique.

Démonstratifs

Le pronom démonstratif : οὗτος, αὕτη, τοῦτο : ce, cette, celui-ci, celle-ci							
	Singulier			Pluriel			Duel
	Masculin	Féminin	Neutre	Masculin	Féminin	Neutre	
N.	οὗτος	αὕτη	τοῦτο	οὗτοι	αὗται	ταῦτα	τούτω
A.	τούτον	ταύτην	τοῦτο	τούτους	ταύτας	ταῦτα	
G.	τούτου	ταύτης	τούτου	τούτων	τούτων	τούτων	τούτων
D.	τούτῳ	ταύτῃ	τούτῳ	τούτοις	ταύταις	τούτοις	

REMARQUE : le grec connaît trois pronoms-adjectifs démonstratifs :

- ὅδε, ἥδε, τόδε équivalent du pronom latin *hic* ;
- ἐκεῖνος, η, ο équivalent du pronom latin *ille* ;
- le plus usuel, οὗτος, αὕτη, τοῦτο, équivalent du pronom latin *iste*.

LA DÉCLINAISON DES PRONOMS PERSONNELS

La 1re et la 2e personne du singulier

1 ^{re} personne du singulier		2 ^e personne du singulier		
Non-réfléchi		Réfléchi	Non-réfléchi	Réfléchi
N.	ἐγώ		σύ	
A.	με ου ἐμέ	ἐμαυτόν, ἡν, ό	σε ου σέ	σεαυτόν, ἡν, ό (σαυτόν)
G.	μου ου ἐμοῦ	ἐμαυτοῦ, ἡς, οῦ	σου ου σοῦ	σεαυτοῦ, ἡς, οῦ (σαυτοῦ)
D.	μοι ου ἐμοί	ἐμαυτῶ, ἡ, ῶ	σοι ου σοί	σεαυτῶ, ἡ, ῶ (σαυτῶ)

REMARQUES :

– Il existe deux formes de non-réfléchis. Une forme **atone**, dite forme faible (με, μου, μοι, σε, σου, σοι), et une forme **accentuée**, dite forme forte (ἐμέ, ἐμοῦ, ἐμοί, σέ, σοῦ, σοί). On emploie normalement la forme faible, sauf en tête de proposition, ou après une préposition, ou lorsqu'on veut opposer un pronom à un autre, ou encore, insister.

– Le pronom réfléchi est formé par la juxtaposition de ἐμέ ou σέ et de αὐτόν : « moi-même », « toi-même ».

La 1re et la 2e personne du pluriel

1 ^{re} personne du pluriel		2 ^e personne du pluriel		
Non-réfléchi		Réfléchi	Non réfléchi	Réfléchi
N.	ἡμεῖς		ὑμεῖς	
A.	ἡμᾶς	ἡμᾶς αὐτούς, ἄς	ὑμᾶς	ὑμᾶς αὐτούς, ἄς
G.	ἡμῶν	ἡμῶν αὐτῶν	ὑμῶν	ὑμῶν αὐτῶν
D.	ἡμῖν	ἡμῖν αὐτοῖς, αῖς	ὑμῖν	ὑμῖν αὐτοῖς, αῖς

La 3e personne du singulier et du pluriel

Pronom non-réfléchi			Pronom réfléchi	
Singulier		Pluriel	Singulier	Pluriel
	N.	pronom démonstratif		
	A.	αὐτόν, ἡν, ό	ἐαυτόν, ἡν, ό (αὐτόν, ἡν, ό)	ἐαυτούς, ἄς, ἄ (αὐτούς, ἄς, ἄ)
	G.	αὐτοῦ, ἡς, οῦ	ἐαυτοῦ, ἡς, οῦ (αὐτοῦ, ἡς, οῦ)	ἐαυτῶν, ὦν, ὦν (αὐτῶν)
	D.	αὐτῶ, ἡ, ῶ	ἐαυτῶ, ἡ, ῶ (αὐτῶ, ἡ, ῶ)	ἐαυτοῖς, αῖς, οῖς (αὐτοῖς, αῖς, οῖς)
Duel	N. V. A.	αὐτό	ἐαυτό (αὐτό)	
	G. D.	αὐτοῖν	ἐαυτοῖν (αὐτοῖν)	

REMARQUES :

– Il existe aussi un réfléchi indirect : au singulier, ἐ, οὐ, οἶ ; au pluriel, σφᾶς, σφῶν, σφίσι.

– Les formes atones ἐ, οὐ, οἶ et σφας, σφων, σφισί sont employées en fonction de non-réfléchi, de même que le nominatif pluriel σφεις en fonction de réfléchi indirect dans une subordonnée.

LA CONJUGAISON DES VERBES

Radical consonantique, verbes thématiques : λύω

Actif λύω : je délie								
		Indicatif	Subjonctif	Optatif	Impératif	Infinitif	Participe	
Présent	Sing.	1 ^{re}	λύω	λύω	λύοιμι	λύειν	λύων, λύοντος λύουσα, λούσης λύον, λύοντος	
		2 ^e	λύεις	λύης	λύοις			λύε
		3 ^e	λύει	λύη	λύοι			λύέτω
	Plur.	1 ^{re}	λύομεν	λύωμεν	λύοιμεν	λύετε		
		2 ^e	λύετε	λύητε	λύοιτε	λύόντων		
		3 ^e	λύουσι(ν)	λύωσι(ν)	λύοιεν			
Duel.	2 ^e	λύετον	λύητον	λυοίτην	λύετον			
	3 ^e	λύετον	λύητον	λυοίτην	λύέτων			
Futur	Sing.	1 ^{re}	λύσω		λύσοιμι	λύσειν	λύσων λύσουσα λύσων	
		2 ^e	λύσεις		λύσοις			
		3 ^e	λύσει		λύσοι			
	Plur.	1 ^{re}	λύσομεν		λύσοιμεν			
		2 ^e	λύσετε		λύσοιτε			
		3 ^e	λύσουσι(ν)		λύσοιεν			
Duel.	2 ^e	λύσετον		λυσοίτην				
	3 ^e	λύσετον		λυσοίτην				
Aoriste	Sing.	1 ^{re}	ἔλυσα	λύσω	λύσαιμι	λύσαι	λύσας λύσασα λύσαν	
		2 ^e	ἔλυσας	λύσης	λύσειας			λύσον
		3 ^e	ἔλυσε(ν)	λύση	λύσειε(ν)			λυσάτω
	Plur.	1 ^{re}	ἔλύσαμεν	λύσωμεν	λύσαιμεν	λύσατε λυσάντων	REMARQUE : on trouve aussi λύσαις, λύσαι aux 2 ^e et 3 ^e personnes du singulier, λύσαιεν à la 3 ^e personne du pluriel de l'optatif aoriste	
		2 ^e	ἔλύσατε	λύσητε	λύσαιτε			
		3 ^e	ἔλυσαν	λύσωσι(ν)	λύσαιεν			
Duel.	2 ^e	ἔλυσάτην	λύσητον	λυσαίτην	λύσατον			
	3 ^e	ἔλυσάτην	λύσητον	λυσαίτην	λυσάτων			
Parfait	Sing.	1 ^{re}	λέλυκα	λελύκω	λελύκοιμι	λελυκέναι	λελυκώς λελυκυῖα λελυκός	
		2 ^e	λέλυκας	λελύκης	λελύκοις			λελυκῶς ἴσθι
		3 ^e	λέλυκε(ν)	λελύκη	λελύκοι			λελυκῶς ἔστω
	Plur.	1 ^{re}	λέλυκαμεν	λελύκωμεν	λελύκοιμεν	λελυκότες ἔσθε		
		2 ^e	λέλυκατε	λελύκητε	λελύκοιτε	λελυκότες		
		3 ^e	λέλυκασι(ν)	λελύκωσι(ν)	λελύκοιεν	ῶντων		
Duel.	2 ^e	λέλυκατον	λελύκητον	λελυκοίτην	λελυκότε ἔστων			
	3 ^e	λέλυκατον	λελύκητον	λελυκοίτην	λελυκότε ἔστων			
		Indicatif		Indicatif				
Indicatif imparfait	Sing.	1 ^{re}	ἔλυον	Indicatif plus-que-parfait	Sing.	1 ^{re}	ἔ-λελύκη (-κειν)	REMARQUE : - Les aoristes seconds thématiques se conjuguent comme des imparfaits. λείπω : laisser -> imparfait ἔλειπον, aoriste ἔλιπον (moyen ἐλιπόμην). - Les aoristes seconds athématiques ont une conjugai- son spécifique et n'existent qu'à l'actif. βαίνω : marcher, indicatif : ἔβην ἔβης ἔβη, etc. γιγνώσκω : connaître, aoriste : ἔγνων ἔγνως ἔγνω, etc.
		2 ^e	ἔλυες			2 ^e	ἔ-λελύκης (-κειν)	
		3 ^e	ἔλυε(ν)			3 ^e	ἔ-λελύκει(ν)	
	Plur.	1 ^{re}	ἔλύομεν		1 ^{re}	ἔ-λελύκειμεν (-κεμεν)		
		2 ^e	ἔλύετε		2 ^e	ἔ-λελύκειτε (-κετε)		
		3 ^e	ἔλυον		3 ^e	ἔ-λελύκεσαν (-κεισαν)		
Duel.	2 ^e	ἔλυέτην	2 ^e	ἔ-λελυκείτην				
	3 ^e	ἔλυέτην	3 ^e	ἔ-λελυκείτην				

Formes communes du moyen et du passif λύομαι

		Indicatif	Subjonctif	Optatif	Impératif	Infinitif	Participe	
Présent	Sing.	1 ^{re}	λύομαι	λύωμαι	λυοίμην	λύεσθαι	λυόμενος λυομένη λυόμενον	
		2 ^e	λύει (λύη)	λύη	λύοιο			λύου λύεσθω
		3 ^e	λύεται	λύηται	λύοιτο			
	Plur.	1 ^{re}	λύομεθα	λυόμεθα	λυοίμεθα	λύεσθε λύεσθων		
		2 ^e	λύεσθε	λύησθε	λύοισθε			
		3 ^e	λύονται	λύωνται	λύοιντο			
Duel.	2 ^e	λύεσθον	λύησθον	λυοίσθην	λύεσθον λύεσθων			
	3 ^e	λύεσθον	λύησθον	λυοίσθην				
Parfait	Sing.	1 ^{re}	λέλυμαι	λελυμένος ὦ	λελυμένος εἶην	κλύσθαι	λελυμένος λελυμένη λελυμένον	
		2 ^e	λέλυσαι	λελυμένος ἦς	λελυμένος εἶης			κλύσο κλύσθω
		3 ^e	λέλυται	λελυμένος ἦ	λελυμένος εἶη			
	Plur.	1 ^{re}	λελύμεθα	λελυμένοι ὦμεν	λελυμένοι εἶμεν	κλύσθε κλύσθων		
		2 ^e	κλύσθε	λελυμένοι ἦτε	λελυμένοι εἶτε			
		3 ^e	κλύνται	λελυμένοι ὦσι	λελυμένοι εἶεν			
Duel.	2 ^e	κλύσθον	λελυμένω ἦτον	λελυμένω εἶτην	κλύσθον κλύσθων			
	3 ^e	κλύσθον	λελυμένω ἦτον	λελυμένω εἶτην				
Indicatif imparfait	Sing.	1 ^{re}	ἐλύομην		Indicatif plus-que-parfait	ἐλελύσθαι	ἐλελύμενος ἐλελυμένη ἐλελύμενον	
		2 ^e	ἐλύου					ἐλελύμεθα ἐλελύσθε ἐλελύοντο
		3 ^e	ἐλύετο					
	Plur.	1 ^{re}	ἐλύομεθα			ἐλελύσθον ἐλελύσθων		
		2 ^e	ἐλύεσθε					
		3 ^e	ἐλύοντο					
Duel.	2 ^e	ἐλύεσθην		ἐλελύσθην ἐλελύσθων				
	3 ^e	ἐλύεσθην						

Formes propres au moyen

Futur	Sing.	1 ^{re}	λύσομαι, etc.		λυσοίμην, etc.		λύσεσθαι	λυσόμενος, η, ον
Aoriste	Sing.	1 ^{re}	ἐλυσάμην	λύσωμαι	λυσαίμην	λύσαι λυσάσθω	λύσασθαι	λυσάμενος λυσαμένη λυσάμενον
		2 ^e	ἐλύσω	λύση	λύσαιο			
		3 ^e	ἐλύσατο	λύσηται	λύσαιτο			
	Plur.	1 ^{re}	ἐλυσάμεθα	λυσώμεθα	λυσαίμεθα	λύσασθε λυσάσθων		
		2 ^e	ἐλύσασθε	λύσησθε	λύσαισθε			
		3 ^e	ἐλύσαντο	λύσωνται	λύσαιντο			
Duel.	2 ^e	ἐλυσάσθην	λύσησθον	λυσαίσθην	λύσασθον λυσάσθων			
	3 ^e	ἐλυσάσθην	λύσησθον	λυσαίσθην				

Formes propres au passif

Futur	Sing.	1 ^{re}	λυθήσομαι, etc.		λυθησοίμην, etc.		λυθήσεσθαι	λυθησόμενος, η, ον
Aoriste	Sing.	1 ^{re}	ἐλύθην	λυθῶ	λυθείμην	λύθητι λυθήτω	λυθῆναι	λυθείς λυθείσα λυθέν
		2 ^e	ἐλύθης	λυθῆς	λυθείης			
		3 ^e	ἐλύθη	λυθῆ	λυθείη			
	Plur.	1 ^{re}	ἐλύθημεν	λυθῶμεν	λυθίμεν	λύθητε λυθέντων		
		2 ^e	ἐλύθητε	λυθῆτε	λυθείτε			
		3 ^e	ἐλύθησαν	λυθῶσι(ν)	λυθείεν			
Duel.	2 ^e	ἐλυθήτην	λυθῆτον	λυθείτην	λύθητον λυθήτων			
	3 ^e	ἐλυθήτην	λυθῆτον	λυθείτην				

Radical vocalique en -α, verbes thématiques : τιμάω-ῶ

Actif τιμάω-τιμῶ : j'honore							
		Indicatif	Subjonctif	Optatif	Impératif	Infinitif	Participe
Présent	Sing.	1 ^{re}	τιμῶ	τιμῶ	τιμῶην	τιμᾶν	τιμῶν τιμῶσα τιμῶν
		2 ^e	τιμᾶς	τιμᾶς	τιμῶης		
		3 ^e	τιμᾶ	τιμᾶ	τιμῶη		
	Plur.	1 ^{re}	τιμῶμεν	τιμῶμεν	τιμῶμεν	τιμᾶτε τιμῶντων	
		2 ^e	τιμᾶτε	τιμᾶτε	τιμῶτε		
		3 ^e	τιμῶσι(ν)	τιμῶσι(ν)	τιμῶεν		
Duel	2 ^e	τιμᾶτον	τιμᾶτον	τιμῶτην	τιμᾶτον τιμᾶτων		
	3 ^e	τιμᾶτον	τιμᾶτον	τιμῶτην			
Imparfait	Sing.	1 ^{re}	ἐτίμων				
		2 ^e	ἐτίμας				
		3 ^e	ἐτίμα				
	Plur.	1 ^{re}	ἐτιμῶμεν				
		2 ^e	ἐτιμᾶτε				
		3 ^e	ἐτίμων				
Duel	2 ^e	ἐτιμᾶτην					
	3 ^e	ἐτιμᾶτην					
Futur		τιμήσω, etc.		τιμήσοιμι, etc.		τιμήσειν	τιμήσων
Aoriste		ἐτίμησα, etc.	τιμήσω, etc.	τιμήσαιμι, etc.	τίμησον, etc.	τιμήσαι	τιμήσας
Parfait		τετίμηκα, etc.	τετιμήκω, etc.	τετιμήκοιμι, etc.	inusité	τετιμηκένοι	τετιμηκώς

Moyen-passif τιμάομαι-τιμῶμαι							
Présent	Sing.	1 ^{re}	τιμῶμαι	τιμῶμαι	τιμῶμην	τιμᾶσθαι	τιμῶμενος τιμωμένη τιμῶμενον
		2 ^e	τιμᾶ	τιμᾶ	τιμῶο		
		3 ^e	τιμᾶται	τιμᾶται	τιμῶτο		
	Plur.	1 ^{re}	τιμῶμεθα	τιμῶμεθα	τιμῶμεθα	τιμᾶσθε τιμᾶσθων	
		2 ^e	τιμᾶσθε	τιμᾶσθε	τιμῶσθε		
		3 ^e	τιμῶνται	τιμῶνται	τιμῶντο		
Duel	2 ^e	τιμᾶσθον	τιμᾶσθον	τιμῶσθην	τιμᾶσθον τιμᾶσθων		
	3 ^e	τιμᾶσθον	τιμᾶσθον	τιμῶσθην			
Imparfait	Sing.	1 ^{re}	ἐτιμῶμην				
		2 ^e	ἐτιμῶ				
		3 ^e	ἐτιμᾶτο				
	Plur.	1 ^{re}	ἐτιμῶμεθα				
		2 ^e	ἐτιμᾶσθε				
		3 ^e	ἐτιμῶντο				
Duel	2 ^e	ἐτιμᾶσθην					
	3 ^e	ἐτιμᾶσθην					
Futur M		τιμήσομαι		τιμησοίμην		τιμήσεσθαι	τιμησόμενος
Futur P		τιμηθήσομαι	τιμηθη- σοίμην			τιμηθήσεσθαι	τιμηθησόμενος
Aoriste M		ἐτιμησάμην	τιμήσωμαι	τιμησαίμην	τίμησαι	τιμήσασθαι	τιμησάμενος
Aoriste P		ἐτιμήθην	τιμηθῶ	τιμηθείην	τιμήθητι	τιμηθῆναι	τιμηθεῖς
Parfait		τετίμημαι	τετιμημένος ῶ	τετιμημένος εἶην	τετίμησο	τετιμησθαι	τετιμημένος

Radical vocalique en -ε, verbes thématiques : ποιέω-ῶ

Actif ποιέω-ποιῶ : je fais								
		Indicatif	Subjonctif	Optatif	Impératif	Infinitif	Participle	
Présent	Sing.	1 ^{re}	ποιῶ	ποιῶ	ποιοίην	ποιεῖν	ποιῶν ποιούσα ποιούν	
		2 ^e	ποιεῖς	ποιῆς	ποιοίης			ποίει
		3 ^e	ποιεῖ	ποιῆ	ποιοίη			ποιείτω
	Plur.	1 ^{re}	ποιούμεν	ποιῶμεν	ποιοίμεν	ποιεῖτε	ποιούντων	
		2 ^e	ποιεῖτε	ποιῆτε	ποιοίτε			
		3 ^e	ποιούσι(ν)	ποιῶσι(ν)	ποιοῖεν			ποιούντων
Duel	2 ^e	ποιεῖτον	ποιῆτον	ποιοίτην	ποιεῖτον			
	3 ^e	ποιεῖτον	ποιῆτον	ποιοίτην	ποιεῖτων			
Imparfait	Sing.	1 ^{re}	ἔποιουν					
		2 ^e	ἔποιεις					
		3 ^e	ἔποιει					
	Plur.	1 ^{re}	ἔποιούμεν					
		2 ^e	ἔποιεῖτε					
		3 ^e	ἔποιουν					
Duel	2 ^e	ἔποιεῖτην						
	3 ^e	ἔποιεῖτην						
Futur		ποιήσω, etc.		ποιήσοιμι, etc.		ποιήσειν	ποιήσων	
Aoriste		ἔποίησα, etc.	ποιήσω, etc.	ποιήσαιμι, etc.	ποίησον, etc.	ποίησαι	ποίησας	
Parfait		πεποίηκα, etc.	πεποίηκω, etc.	πεποιήκοιμι, etc.	πεποιηκῶς ἴσθι	πεποιηκέναι	πεποιηκώς	

Moyen-passif ποιέομαι-ποιούμαι								
Présent	Sing.	1 ^{re}	ποιούμαι	ποιῶμαι	ποιοίμην	ποιεῖσθαι	ποιούμενος ποιουμένη ποιούμενον	
		2 ^e	ποιεῖ	ποιῆ	ποιοῖο			ποιοῦ
		3 ^e	ποιεῖται	ποιῆται	ποιοῖτο			ποιεῖσθω
	Plur.	1 ^{re}	ποιούμεθα	ποιώμεθα	ποιοίμεθα	ποιεῖσθε	ποιεῖσθων	
		2 ^e	ποιεῖσθε	ποιῆσθε	ποιοῖσθε			
		3 ^e	ποιούνται	ποιῶνται	ποιοῖντο			
Duel	2 ^e	ποιεῖσθον	ποιῆσθον	ποιοῖσθην	ποιεῖσθον			
	3 ^e	ποιεῖσθον	ποιῆσθον	ποιοῖσθην	ποιεῖσθων			
Imparfait	Sing.	1 ^{re}	ἔποιούμην					
		2 ^e	ἔποιοῦ					
		3 ^e	ἔποιεῖτο					
	Plur.	1 ^{re}	ἔποιούμεθα					
		2 ^e	ἔποιεῖσθε					
		3 ^e	ἔποιούντο					
Duel	2 ^e	ἔποιεῖσθην						
	3 ^e	ἔποιεῖσθην						
Futur	moyen	ποιήσομαι		ποιησοίμην		ποιήσεσθαι	ποιησόμενος	
	passif	ποιηθήσομαι		ποιηθησοίμην		ποιηθήσεσθαι	ποιηθησόμενος	
Aoriste	moyen	ἔποιησάμην	ποιήσωμαι	ποιησαίμην	πίησαι	ποίησασθαι	ποιησάμενος	
	passif	ἔποιήθην	ποιηθῶ	ποιηθείην	ποιήθητι	ποιηθῆναι	ποιηθείς	
Parfait		πεποίημαι	πεποιημένος ῶ	πεποιημένος εἶην	πεποίησο	πεποίησθαι	πεποιημένος	

Radical vocalique en -o, verbes thématiques : δηλόω-ῶ

Actif δηλόω-δηλώ : je montre							
		Indicatif	Subjonctif	Optatif	Impératif	Infinitif	Participe
Présent	Sing.	1 ^{re}	δηλώ	δηλώ	δηλοίην	δηλοῦν	δηλῶν δηλοῦσα δηλοῦν
		2 ^e	δηλοῖς	δηλοῖς	δηλοίης		
		3 ^e	δηλοῖ	δηλοῖ	δηλοίη		
	Plur.	1 ^{re}	δηλοῦμεν	δηλώμεν	δηλοίμεν	δηλοῦτε δηλούντων	
		2 ^e	δηλοῦτε	δηλώτε	δηλοίτε		
		3 ^e	δηλοῦσι(ν)	δηλώσι(ν)	δηλοίεν		
	Duel	2/3	δηλοῦτον	δηλώτον	δηλοίτην	δηλοῦτον, -των	
Imparfait	Sing.	1 ^{re}	ἔδηλον				
		2 ^e	ἔδηλούς				
		3 ^e	ἔδηλου				
	Plur.	1 ^{re}	ἔδηλοῦμεν				
		2 ^e	ἔδηλοῦτε				
		3 ^e	ἔδηλουν				
	Duel	2/3	ἔδηλούτην				
Futur		δηλώσω, etc.		δηλώσοιμι, etc.		δηλώσειν	δηλώσων
Aoriste		ἔδηλωσα, etc.	δηλώσω, etc.	δηλώσοιμι, etc.	δήλωσον, etc.	δηλώσαι	δηλώσας
Parfait		δεδήλωκα, etc.	δεδηλώκω, etc.	δεδηλώκοιμι, etc.	δεδηλωκῶς ἴσθι, etc.	δεδηλωκένοι	δεδηλωκῶς

Moyen-passif δηλόομαι-δηλοῦμαι							
Présent	Sing.	1 ^{re}	δηλοῦμαι	δηλώμαι	δηλοίμην	δηλοῦσθαι	δηλούμενος δηλουμένη δηλούμενον
		2 ^e	δηλοῖ	δηλοῖ	δηλοίω		
		3 ^e	δηλοῦται	δηλῶται	δηλοίτο		
	Plur.	1 ^{re}	δηλούμεθα	δηλώμεθα	δηλοίμεθα	δηλοῦσθε δηλούσθων	
		2 ^e	δηλοῦσθε	δηλώσθε	δηλοίσθε		
		3 ^e	δηλοῦνται	δηλώνται	δηλοίντο		
	Duel	2/3	δηλοῦσθον	δηλώσθον	δηλοίσθην	δηλοῦσθον, -θων	
Imparfait	Sing.	1 ^{re}	ἔδηλούμην				
		2 ^e	ἔδηλοῦ				
		3 ^e	ἔδηλοῦτο				
	Plur.	1 ^{re}	ἔδηλούμεθα				
		2 ^e	ἔδηλοῦσθε				
		3 ^e	ἔδηλοῦντο				
	Duel	2/3	ἔδηλούσθην				
Futur	moyen	δηλώσομαι		δηλωσοίμην		δηλώσεσθαι	δηλωσόμενος
	passif	δηλωθήσομαι		δηλωθησοίμην		δηλωθή- σεσθαι	δηλωθησό- μεινος
Aoriste	moyen	ἔδηλωσάμην	δηλώσωμαι	δηλωσαίμην	δήλωσαι	δηλώσασθαι	δηλωσάμενος
	passif	ἔδηλώθην	δηλωθῶ	δηλωθείην	δηλώθητι	δηλωθῆναι	δηλωθείς
Parfait		δεδήλωμαι	δεδηλωμένος ῶ	δεδηλωμένος εἶην	δεδήλωσο	δεδηλώσθαι	δεδηλωμένος

Cinq verbes à la conjugaison délicate

εἰμί : je suis									
		Indicatif	Subjonctif	Optatif	Impératif	Infinitif	Participe		
Présent	Sing.	1 ^{re}	εἰμί	ᾧ	εἶην	εἶναι	ᾧν οὔσα ᾧν		
		2 ^e	εἶ	ᾗς	εἶης				
		3 ^e	εἴσιν(ν)	ᾗ	εἶη				
Présent	Plur.	1 ^{re}	ἐσμέν	ᾧμεν	εἶμεν	ἔστε ᾧτων			
		2 ^e	ἐστέ	ᾗτε	εἶτε				
		3 ^e	εἴσιν(ν)	ᾧσιν(ν)	εἶεν				
Présent	Duel	2/3	ἐστόν	ᾗτον	εἶτην	ἔστων, -των			
		Sing.	1 ^{re}	ἦ οὐ ᾗν					
			2 ^e	ᾗσθα					
3 ^e	ᾗν								
Imparfait	Plur.	1 ^{re}	ᾗμεν			REMARQUE : à partir de l'aoriste, on utilise les formes de γίγνομαι.			
		2 ^e	ᾗτε						
		3 ^e	ᾗσαν						
Imparfait	Duel	2/3	ᾗστην						
		Sing.	1 ^{re}	ἔσομαι	ἔσοίμην ἔσοιτο			ἔσεσθαι	ἐσόμενος
			3 ^e	ἔσται					
Futur	Duel	2/3	ἔσεσθον	ἔσοίσθην					

φημί : je dis							
		Indicatif	Subjonctif	Optatif	Impératif	Infinitif	Participe
Présent	Sing.	1 ^{re}	φημί	φῶ	φαίην	φάναι	φάσκων φάσκουσα φάσκον
		2 ^e	φῆς	φῆς	φαίης		
		3 ^e	φησί	φῆ	φαίη		
Présent	Plur.	1 ^{re}	φάμεν	φῶμεν	φαίμεν	φάτε φάντων	
		2 ^e	φατέ	φῆτε	φαίτε		
		3 ^e	φασί(ν)	φῶσιν(ν)	φαίεν		
Imparfait	Sing.	1 ^{re}	ἔφην				
		2 ^e	ἔφησθα				
		3 ^e	ἔφη				
Imparfait	Plur.	1 ^{re}	ἔφαμεν				
		2 ^e	ἔφατε				
		3 ^e	ἔφασαν				
Futur		φήσω		φήσοιμι		φήσειν	φήσων

εἶμι : j'irai								
		Indicatif	Subjonctif	Optatif	Impératif	Infinitif	Participe	
Présent	Sing.	1 ^{re}	εἶμι	ἴω	ἴοιμι (ιοίην)	ιέναι	ἴων, ἴόντος ιούσα, ης ἴον, ἴόντος	
		2 ^e	εἶ	ἴης	ἴοις			
		3 ^e	εἴσιν(ν)	ἴη	ἴοι			
Présent	Plur.	1 ^{re}	ἴμεν	ἴωμεν	ἴοιμεν	ἴτε ἴόντων		
		2 ^e	ἴτε	ἴητε	ἴοιτε			
		3 ^e	ἴασιν(ν)	ἴωσιν(ν)	ἴοιεν			
Présent	Duel	2/3	ἴτον	ἴητον	ἴοίτην	ἴτων, -των		
		Sing.	1 ^{re}	ἦα οὐ ᾗειν				REMARQUE : au présent de l'indicatif, le verbe se traduit par « j'irai » ; dans les autres cas, il remplace le verbe ἔρχομαι qui n'existe en prose attique qu'au présent de l'indicatif.
			2 ^e	ᾗεισθα οὐ ᾗεις				
3 ^e	ᾗει(ν)							
Imparfait	Plur.	1 ^{re}	ᾗμεν οὐ ᾗειμεν					
		2 ^e	ᾗτε οὐ ᾗειτε					
		3 ^e	ᾗσαν οὐ ᾗεσαν					

Le verbe ἵημι (souvent sous forme composée) : j'envoie							
		Indicatif	Subjonctif	Optatif	Impératif	Infinitif	Participle
Présent	Sing.	1 ^{re} ἵημι 2 ^e ἵης 3 ^e ἵησι	ἰῶ ἰῆς ἰῆ	ἰείην ἰείης ἰείη	ἵει ἰέτω	ἰέναι	ἰείς ἰείσα ἰέν
	Plur.	1 ^{re} ἴμεν 2 ^e ἴετε 3 ^e ἰᾶσι(ν)	ἰῶμεν ἰῆτε ἰῶσι(ν)	ἰείμεν ἰείτε ἰείεν	ἴετε ἰέντων		
	Duel	2/3 ἴετον	ἰῆτον	ἰείτην	ἴετον, -των		
Imparfait	Sing.	1 ^{re} ἴην 2 ^e ἴεις 3 ^e ἴει					
	Plur.	1 ^{re} ἴμεν 2 ^e ἴετε 3 ^e ἴεσαν					
	Duel	2/3 ἰέτην					
Fut.		ἦσω, etc.		ἦσοιμι, etc.		ἦσειν	ἦσων
Aor.	Sing.	1 ^{re} ἦκα	ῶ	εἶην	ἔς, ἔτω		εἶς, εἶσα, ἔν
	Plur.	1 ^{re} εἶμεν	ῶμεν	εἶμεν	ἔτε, ἔντων	εἶναι	
Parf.		εἶκα, etc. (le parfait n'existe qu'à l'indicatif)					

Moyen-passif ἵεμαι							
		Indicatif	Subjonctif	Optatif	Impératif	Infinitif	Participle
Présent	Sing.	1 ^{re} ἵεμαι 2 ^e ἵεσαι 3 ^e ἵεται	ἰῶμαι ἰῆ ἰῆται	ἰείμην ἰείο ἰείτο	ἵεσο ἰέσθω	ἵεσθαι	ἰέμενος, η, ον
	Plur.	1 ^{re} ἰέμεθα 2 ^e ἵεσθε 3 ^e ἵενται	ἰῶμεθα ἰῆσθε ἰῶνται	ἰείμεθα ἰείσθε ἰείντο	ἵεσθε ἰέσθων		
	Duel	2/3 ἵεσθον	ἰῆσθον	ἰείσθην	ἵεσθον, -σθων		
Imparfait	Sing.	1 ^{re} ἰέμην 2 ^e ἵεσο 3 ^e ἵετο					
	Plur.	1 ^{re} ἰέμεθα 2 ^e ἵεσθε 3 ^e ἵεντο					
	Duel	2/3 ἰέσθην					
Fut. moy.		ἦσομαι		ἦσοίμην		ἦσεσθαι	ἦσόμενος
Fut. pas.		ἐθήσομαι		ἐθησοίμην		ἐθήσεσθαι	
Aor. moy.		εἶμην	ῶμαι	εἶμην	οὐ	ἔσθαι	ἔμενος
Aor. pas.		εἶθην	έθῶ	έθειην	έθητι	έθῆναι	έθείς
Parfait		εἶμαι	εἰμένος ῶ	εἰμένος εἶην	εἶσο	εἶσθαι	εἰμένος

οἶδα : je sais

		Ind. parfait	Ind. plus-que-parf.	Ind. futur	Subj. présent	Opt. présent	Participe
Sing.	1	οἶδα	ἤδειν (ἤδη)	εἴσομαι	εἰδῶ	εἰδείην	M. εἰδώς, εἰδότης
	2	οἶσθα	ἤδησθα (ἤδεις)	εἴσει	εἰδῆς	εἰδείης	F. εἰδυῖα, εἰδυῖας
	3	οἶδε(ν)	ἤδει(ν)	εἴσεται	εἰδῆ	εἰδείη	N. εἰδός, εἰδότης
Plur.	1	ἴσμεν	ἤσμεν	εἰσόμεθα	εἰδῶμεν	εἰδείμεν	Infinitif : εἰδέναί
	2	ἴστε	ἤστε	εἴσεσθε	εἰδῆτε	εἰδείτε	REMARQUE : οἶδα est le parfait d'un verbe *εἶδω (< *weiδω) qui n'est pas utilisé au présent en prose attique.
	3	ἴσασι(ν)	ἤσαν (ἤδεσαν)	εἴσονται	εἰδῶσι(ν)	εἰδείεν	
Duel	2/3	ἴστον	ἤστην	εἴσεσθον	εἰδῆτον	εἰδείτην	

QUELQUES HELLÉNISMES ET TOURS GRAMMATICAUX

Hellénismes portant sur des verbes	Autres hellénismes et tours grammaticaux
<ul style="list-style-type: none"> • ἀκούω : εὖ ἀκούω : « avoir bonne réputation » κακῶς ἀκούω : « avoir mauvaise réputation » • δίκη : δίκην δίδωμι : « subir un châtement » δίκην λαμβάνω : « infliger un châtement, tirer vengeance de » • δηλός εἰμι + part. : « il est clair que je... » • δοκεῖ μοι (ou δοκῶ) : « il me semble » (= « je pense », verbe d'opinion) ou « il me semble bon » (= « je décide », verbe de volonté) • εἰμί et ses équivalents : ὑπάρχω : « se trouver, être à la disposition » πέφυκα : « être par nature » τυγχάνω + part. : « se trouver » • εἰμί et ses constructions : οἶός τ' εἰμί + inf. : « je suis capable, je peux » οἶόν τ' ἐστί + inf. : « il est possible » ἐστί (accentué sur l'initiale) : « il y a, il existe », ou (= ἔξεστι) « il est permis » ; il est aussi accentué sur l'initiale après καί, οὐκ, τοῦτο, ἀλλά, μή, ὡς et εἰ. ἐξόν (part. neutre de ἔξεστι à l'acc. absolu) : « alors qu'il est permis, ou possible » • ἔχω et ses constructions : ἔχω + adv. = εἰμί + adj. τὰ πράγματα καλῶς ἔχει (= καλά ἐστί) : « la situation est bonne » ἔχω + inf. = « pouvoir » ; ἔχω λέγειν : « je peux parler » • κινδυνεύω + inf. : « je risque de, peut-être » • μέλει μοι τούτου : « cela m'importe, je me soucie de cela » • ποιῶ : περὶ πολλοῦ ποιουμαί τι : « faire grand cas de quelque chose » εὖ ποιῶ τινα : « faire du bien à quelqu'un » • πράττω : εὖ πράττω : « je réussis, je suis heureux » κακῶς πράττω : « j'échoue, je suis malheureux » • φιλῶ + inf. : « avoir l'habitude de » (cf. soleo) • Verbes signifiant « il faut » : δεῖ (besoin) ; πολλοῦ δεῖ : « il s'en faut de beaucoup » χρή (devoir) ἀνάγκη (ἐστί) (nécessité) 	<ul style="list-style-type: none"> • ἄλλοι τε... καί : litt. « d'autres et en particulier... », c'est-à-dire « entre autres, ...tout particulièrement » • ἄλλως τε καί : « et surtout » • εἰς Ἄιδου, ἐν Ἄιδου : « chez Hadès » • νῦν δέ (après une hypothèse) : « mais en réalité » • τῷ λόγῳ... τῷ ἔργῳ : « en principe..., en fait » • εἰ τις, ἐάν τις : « si quelqu'un » = ὅστις : « celui qui, quiconque » • τὰ ζῶα τρέχει : « les animaux courent » (avec un sujet neutre pl., le verbe reste au sing.) • τοσοῦτῳ μᾶλλον... ὅσῳ μᾶλλον : « d'autant plus... que plus » <p>ATTENTION : si le subordonnant (ὅσῳ μᾶλλον) est en tête, il faut traduire : « plus... plus ».</p> <ul style="list-style-type: none"> • ὡς devant superlatif : « le plus possible » (expression complète : ὡς οἶόν τ' ἐστί, ou ὡς δυνατόν ἐστί)

Radical consonantique, verbes athématiques : δείκνυμι

Actif δείκνυμι : je montre							
		Indicatif	Subjonctif	Optatif	Impératif	Infinitif	Participe
Présent	Sing.	1 ^{re}	δείκνυμι	δεικνύω	δεικνύοιμι	δεικνύναι	δεικνύς δεικνύσα δεικνύν
		2 ^e	δείκνυς	δεικνύης	δεικνύοις		
		3 ^e	δείκνυσι	δεικνύη	δεικνύοι		
	Plur.	1 ^{re}	δείκνυμεν	δεικνύωμεν	δεικνύοιμεν	δείκνυτε δεικνύντων	
		2 ^e	δείκνυτε	δεικνύητε	δεικνύοιτε		
		3 ^e	δεικνύασι(ν)	δεικνύωσι(ν)	δεικνύοιεν		
Duel	2 ^e	δείκνυτον	δεικνύητον	δεικνυοίτην	δείκνυτον δεικνύτω		
	3 ^e	δείκνυτον	δεικνύητον	δεικνυοίτην			
Imp.		ἔδεικνυν, etc.					
Futur		δείξω, etc.		δείξοιμι, etc.		δείξειν	δείξων
Aoriste		ἔδειξα, etc.	δείξω, etc.	δείξαιμι, etc.	δείξον, etc.	δείξαι	δείξας
Parfait		δέδειχα, etc.	δεδείχω, etc.	δεδείχοιμι, etc.	δεδειχώς ἴσθι, etc.	δεδειχέναι	δεδειχώς

Moyen-passif δείκνυμαι							
Présent	Sing.	1 ^{re}	δείκνυμαι	δεικνύωμαι	δεικνυοίμην	δείκνυσθαι	δεικνύμενος δεικνυμένη δεικνύμενοι
		2 ^e	δείκνυσαι	δεικνύη	δεικνύοιο		
		3 ^e	δείκνυται	δεικνύηται	δεικνύοιτο		
	Plur.	1 ^{re}	δεικνύμεθα	δεικνύωμεθα	δεικνυοίμεθα	δείκνυσθε δεικνύσθων	
		2 ^e	δείκνυσθε	δεικνύησθε	δεικνύοισθε		
		3 ^e	δεικνύνται	δεικνύονται	δεικνύοιντο		
Duel	2 ^e	δείκνυσθον	δεικνύησθον	δεικνυοίσθην	δείκνυσθον δεικνύσθων		
	3 ^e	δείκνυσθον	δεικνύησθον	δεικνυοίσθην			
Imparfait	Sing.	1 ^{re}	ἔδεικνύμην				
		2 ^e	ἔδεικνυσο				
		3 ^e	ἔδεικνυτο				
	Plur.	1 ^{re}	ἔδεικνύμεθα				
		2 ^e	ἔδεικνυσθε				
		3 ^e	ἔδεικνυτο				
Duel	2 ^e	ἔδεικνύσθην					
	3 ^e	ἔδεικνύσθην					
Futur	M	δείξομαι		δείξοίμην		δείξεσθαι	δείξόμενος
	P	δειχθήσομαι		δειχθησοίμην		δειχθήσεσθαι	δειχθησόμενος
Aoriste	M	ἔδειξάμην	δείξωμαι	δείξαιίμην	δείξαι	δείξασθαι	δείξάμενος
	P	ἔδειχθην	δειχθῶ	δειχθείην	δείχθητι	δειχθῆναι	δειχθείς
Parf.	M	δέδειγμα	δεδειγμένος ῶ	δεδειγμένος	δέδειξο	δεδειχθαι	δεδειγμένος
	P			εἶην			

Radical vocalique en -α, verbes athématiques : ἴστημι

Actif ἴστημι : je place								
		Indicatif	Subjonctif	Optatif	Impératif	Infinitif	Participe	
Présent	Sing.	1 ^{re}	ἴστημι	ἰσῶ	ἰσταίην	ἰσάναι	ἰστάς ἰστάσα ἰστάν	
		2 ^e	ἴστης	ἰστής	ἰσταίης			ἴστη ἰστάτω
		3 ^e	ἴστησι	ἰστή	ἰσταίη			
	Plur.	1 ^{re}	ἴσταμεν	ἰσῶμεν	ἰσταίμεν	ἴστατε ἰστάντων		
		2 ^e	ἴστατε	ἰστήτε	ἰσταίτε			
		3 ^e	ἰστάσι(ν)	ἰσῶσι(ν)	ἰσταίεν			
Duel	2 ^e	ἴστατον	ἰστήτον	ἰσταίτην	ἴστατον ἰστάτων			
	3 ^e	ἴστατον	ἰστήτον	ἰσταίτην				
Imparfait	Sing.	1 ^{re}	ἴστην					
		2 ^e	ἴστης					
		3 ^e	ἴστη					
	Plur.	1 ^{re}	ἴσταμεν					
		2 ^e	ἴστατε					
		3 ^e	ἴστασαν					
Duel	2 ^e	ἰστάτην						
	3 ^e	ἰστάτην						
Futur		στήσω, etc.		στήσοιμι, etc.		στήσειν	στήσων	
Aoriste	trans.	ἔστησα, etc.	στήσω, etc.	στήσαιμι, etc.	στήσον, etc.	στήσαι	στήσας	
	intr.	ἔστην, etc.	στῶ, etc.	σταίην, etc.	στήθι, etc.	στήναι	στάς	
Parfait (intr.)		ἔστηκα, etc.	ἔστήκω et ἔστῶ, etc.	ἔστήκοιμι et ἔσταίην, etc.	inusité	ἔστηκέναι et ἔστάναι	ἔστηκώς et ἔστώς	

Moyen-passif ἵσταμαι								
Présent	Sing.	1 ^{re}	ἵσταμαι	ἰσῶμαι	ἰσταίμην	ἵστασθαι	ἰστάμενος ἰσταμένη ἰστάμενον	
		2 ^e	ἵστασαι	ἰστή	ἰσταίο			ἵτασο ἰστάσθω
		3 ^e	ἵσταται	ἰστήται	ἰσταίτο			
	Plur.	1 ^{re}	ἰστάμεθα	ἰσῶμεθα	ἰσταίμεθα	ἵτασθε ἰστάσθων		
		2 ^e	ἵτασθε	ἰθήσθε	ἰσταίσθε			
		3 ^e	ἵτανται	ἰσῶνται	ἰσταίντο			
Duel	2 ^e	ἵτασθον	ἰθήσθον	ἰσταίσθην	ἵτασθον ἰστάσθων			
	3 ^e							
Imparfait		1 ^{re}	ἰστάμην					
		2 ^e	ἵτασο, etc.					
Futur moyen (rare)			στήσομαι		στησοίμην	στήσεσθαι	στησόμενος	
Futur passif			σταθήσομαι		σταθησοίμην	σταθήσεσθαι	σταθησόμενος	
Aoriste moyen (trans.)			ἔστησάμην	στήσωμαι	στησαίμην	στήσαι	στησάμενος	
Aoriste passif			ἔστάθην	σταθῶ	σταθείην	στάθητι	σταθείς	
Parfait			ἕσταμαι	inusité	inusité	inusité	ἕσταμένος	

Radical vocalique en -ε, verbes athématiques : τίθημι

Actif τίθημι : je pose							
		Indicatif	Subjonctif	Optatif	Impératif	Infinitif	Participe
Présent	Sing.	1 ^{re}	τίθημι	τιθῶ	τιθείην	τίθει τιθέτω	τιθέναι τιθείς τιθείσα τιθέν
		2 ^e	τίθης	τιθῆς	τιθείης		
		3 ^e	τίθῃσι	τιθῆ	τιθείη		
Présent	Plur.	1 ^{re}	τίθεμεν	τιθῶμεν	τιθείμεν	τίθετε τιθέντων	
		2 ^e	τίθετε	τιθῆτε	τιθείτε		
		3 ^e	τιθέασι(ν)	τιθῶσι(ν)	τιθείεν		
Présent	Duel	2/3	τίθετον	τιθῆτον	τιθείτην	τίθετον, -των	
Imparfait	Sing.	1 ^{re}	ἐτίθην				
		2 ^e	ἐτίθεις				
		3 ^e	ἐτίθει				
Imparfait	Plur.	1 ^{re}	ἐτίθεμεν				
		2 ^e	ἐτίθετε				
		3 ^e	ἐτίθεσαν				
Imparfait	Duel	2/3	ἐτιθέτην				
Futur			θήσω, etc.		θήσοιμι, etc.	θήσειν	θήσων
Aoriste	Sing.	1 ^{re}	ἔθηκα	θῶ	θείην	θές θέτω	θεῖναι θείς θείσα θέν
		2 ^e	ἔθηκας	θῆς	θείης		
		3 ^e	ἔθηκε	θῆ	θείη		
Aoriste	Plur.	1 ^{re}	ἔθεμεν	θῶμεν	θείμεν	θέτε θέντων	
		2 ^e	ἔθετε	θῆτε	θείτε		
		3 ^e	ἔθεσαν	θῶσι(ν)	θείεν		
Aoriste	Duel	2/3	ἔθέτην	θῆτον	θείτην	θέτον, -των	
Parfait			τέθηκα, etc.	τεθήκω, etc.	τεθήκοιμι, etc.	inusité	τεθηκέναι τεθηκώς

Moyen-passif τίθεμαι							
Présent	Sing.	1 ^{re}	τίθεμαι	τιθῶμαι	τιθείμην	τίθεσο τιθέσθω	τίθεσθαι τιθέμενος τιθεμένη τιθέμενον
		2 ^e	τίθῃσαι	τιθῆ	τιθείο		
		3 ^e	τίθεται	τιθῆται	τιθείτο		
Présent	Plur.	1 ^{re}	τιθέμεθα	τιθῶμεθα	τιθείμεθα	τίθεσθε τιθέσθων	Remarque : le parfait moyen-passif est inusité.
		2 ^e	τίθεσθε	τιθῆσθε	τιθείσθε		
		3 ^e	τίθενται	τιθῶνται	τιθείντο		
Présent	Duel	2/3	τίθεσθον	τιθῆσθον	τιθείσθην	τίθεσθον, -ων	
Imparfait	Sing.	1 ^{re}	ἐτιθέμην				
		2 ^e	ἐτίθεσο, etc.				
Futur	moyen		θήσομαι, etc.		θησοίμην, etc.		θήσεσθαι θησόμενος
	passif		τεθήσομαι, etc.		τεθησοίμην, etc.		τεθήσεσθαι τεθησόμενος
Aoriste	moyen		ἔθέμην ἔθου ἔθετο, etc.	θῶμαι	θείμην	θοῦ	θέσθαι θέμενος
	passif		ἔτέθην	τεθῶ	τεθείην	τέθητι	τεθῆναι τεθείς

Radical vocalique en -o, verbes athématiques : δίδωμι

Actif δίδωμι : je donne							
		Indicatif	Subjonctif	Optatif	Impératif	Infinitif	Participe
Présent	Sing.	1 ^{re}	δίδωμι	διδῶ	διδούην	δίδου διδότω	διδόναι διδούς διδούσα διδόν
		2 ^e	δίδως	διδῶς	διδούης		
		3 ^e	δίδωσι	διδῶ	διδούῃ		
Plur.	1 ^{re}	δίδομεν	διδῶμεν	διδούμεν	δίδοτε διδόντων		
	2 ^e	δίδοτε	διδῶτε	διδούτε			
	3 ^e	διδόασι(ν)	διδῶσι(ν)	διδούειν			
Duel	2/3	δίδοτον	διδῶτον	διδούτην	δίδοτον, -των		
Imparfait	Sing.	1 ^{re}	ἔδιδουν				
		2 ^e	ἔδιδους				
		3 ^e	ἔδιδου				
Plur.	1 ^{re}	ἔδίδομεν					
	2 ^e	ἔδίδοτε					
	3 ^e	ἔδίδοσαν					
Duel	2/3	ἔδιδότην					
Futur		δώσω, etc.		δώσοιμι, etc.		δώσειν	δώσων
Aoriste	Sing.	1 ^{re}	ἔδωκα	δῶ	δοίην	δός δότω	δοῦναι δούς δοῦσα δόν
		2 ^e	ἔδωκας	δῶς	δοίης		
		3 ^e	ἔδωκε	δῶ	δοίῃ		
Plur.	1 ^{re}	ἔδομεν	δῶμεν	δοίμεν	δότε δόντων		
	2 ^e	ἔδοτε	δῶτε	δοίτε			
	3 ^e	ἔδοσαν	δῶσι(ν)	δοίειν			
Duel	2/3	ἔδότην	δῶτον	δοίτην	δότον, -των		
Parfait		δέδωκα	δεδώκω	δεδώκοιμι	δεδωκῶς ἴσθι	δεδωκέναι	δεδωκώς
Moyen-passif δίδομαι							
Présent	Sing.	1 ^{re}	δίδομαι	διδῶμαι	διδούμην	δίδοσο διδόσθω	δίδοσθαι διδόμενος διδομένη διδόμενον
		2 ^e	δίδοσαι	διδῶ	διδούτο		
		3 ^e	δίδοται	διδῶται	διδούτο		
Plur.	1 ^{re}	διδόμεθα	διδῶμεθα	διδούμεθα	δίδοσθε διδόσθων		
	2 ^e	δίδοσθε	διδῶσθε	διδούσθε			
	3 ^e	δίδονται	διδῶνται	διδούντο			
Duel	2/3	δίδοσθον	διδῶσθον	διδούσθην	δίδοσθον, -ων		
Imparfait	1 ^{re}	ἔδιδόμην					
	2 ^e	ἔδίδοσο, etc.					
Futur	moyen	δώσομαι, etc.		δωσοίμην, etc.		δώσεσθαι	δωσόμενος
	passif	δοθήσομαι, etc.		δοθησοίμην, etc.		δοθήσεσθαι	δοθησόμενος
Aoriste	moyen	ἔδόμην ἔδου ἔδοτο, etc.	δῶμαι, etc.	δοίμην, etc.	δοῦ	δόσθαι	δόμενος
	passif	ἔδόθην, etc.	δοθῶ, etc.	δοθείην, etc.	δόθητι	δοθήναι	δοθείς
Parfait		δέδομαι, etc.	δεδομένος ᾶ, etc.	δεδομένος εἶην, etc.	δέδοσο	δεδόσθαι	δεδομένος